

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

Γαλάζιος
λαβύρινθος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γαλάζιος λαβύρινθος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλση Τσουκαράκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Έλση Τσουκαράκη, 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου:
Lena Okuneva/Trevillion Images, Carlos Voss/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2017, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2186-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2187-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιδιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

Γαλάζιος λαβύρινθος

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Η ποινή, 2009

Ας αποφασίσει ο χρόνος, 2010

Υπέροχες γυναίκες, 2011

Μέχρι να ξημερώσει, 2012

Βελούδινη συνωμοσία, 2013

Ο ήλιος του Σεπτέμβρη, 2014

Τα κύματα της νοσταλγίας, 2015

Η αυλή των ονείρων, 2016

Ο μοναδικός πραγματικός αντίπαλος
της ανθρώπινης ψυχής είναι
το σκοτάδι και ο δαιδαλώδης
λαβύρινθος του ανθρώπινου μυαλού.

Οι μεταφράσεις των αποσπασμάτων των έργων του Σαίξπηρ: Ουίλιαμ Σαίξπηρ, *Η τέχνη της αγάπης*, απόδοση κειμένων Ελένη Γκαγκάτσιου, Εκδόσεις Παπασωτηρίου, 2009. *Μάκβεθ*, μετάφραση Κ. Θεοτόκη, Εκδόσεις Ελευθερουδάκη, 1923. *Άμλετ, Ο πρίγκιπας της Δανίας*, μετάφραση Γ. Χειμωνάς, Εκδόσεις Κέδρος, 2007.

*Αλίμονο, ακόμα και τυφλός,
ο έρωτας βρίσκει πάντα τα μονοπάτια των θελήσεών του.*

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ, Ρωμαίος και Ιουλιέτα

Οιατροδικαστής αναπήδησε μέσα στο εργαστήριό του κι ένιωσε την ανάγκη να καθίσει αμέσως, εξαιτίας της δυνατής ταραχής που διαπέρασε ολόκληρο το κορμί του. Τα πόδια του δεν τον συγκρατούσαν πλέον και η καρδιά του κόντευε να ξεριζωθεί από το έντονο καρδιοχτύπι.

Δεν ήταν δυνατόν να είναι σύμπτωση! Είναι μια δεύτερη, μυστηριώδης, εγκληματική ενέργεια. Ήταν πλέον σίγουρος ότι επρόκειτο για τη στυγνή δολοφονία δυο αθώων μικρών παιδιών!

Έτρεμε σχεδόν ολόκληρος από απελπισία. Πώς θα επιβεβαίωνε με τρόπο αναμφισβήτητο το δύσκολο πόρισμά του; Δεν υπήρχαν χειροπιαστά αποδεικτικά στοιχεία. Πώς θα έπειθε την Εισαγγελία ότι τελικά είχαν να κάνουν μ' έναν ψυχάκια αλλά πανέξυπνο άνθρωπο, ο οποίος είχε αφαιρέσει με ευφυή τρόπο τη ζωή αυτών των δυο αγοριών;

Μα γιατί; Γιατί να διαπράξει μια τόσο αποτρόπαιη και παράλογη πράξη; Ποια δυσλειτουργία του μυαλού του τον είχε οδηγήσει προς αυτή την κατεύθυνση; Ποιο ήταν το κίνητρο; Τι συμφέρον πίστευε ότι αποκόμιζε από τον θάνατό τους;

Σκέφτηκε την κόρη του και ανατρίχιασε σύγκορμος στη σκέψη ότι ένα ανήμπορο παιδί μπορούσε να γίνει τόσο εύκολο θύμα στα χέρια ενός τρελού επιτήδειου εγκληματία.

Ένωθε βαθιά εξάντληση, όλα στριφογύριζαν στο μυαλό του και είχε την αίσθηση ότι το ταβάνι με τον έντονο φωτισμό σε λίγο θα έπεφτε και θα τον πλάκωνε.

Αποφάσισε να πάει σπίτι του να ξαπλώσει και να προσπαθήσει να βγάλει κάθε σκοτεινή σκέψη από μέσα του, επειδή θ' αποτρελαινόταν. Το ένστικτό του τελικά τον είχε οδηγήσει σωστά από την αρχή και ας μην μπορούσε να το αποδείξει με αδιάσειστα επιχειρήματα. Πολλές φορές η δικαιοσύνη γινόταν άδικη και παράλογη. Χωρίς απτά και αδιάσειστα στοιχεία, η γνώση ενός εγκλήματος δεν αρκούσε και η υπόθεση κατέληγε στα αζήτητα.

Όσα χρόνια όμως κι αν υπηρετούσε το ιατροδικαστικό λειτούργημα, αδυνατούσε ν' αποδεχτεί τον ανορθόδοξο θάνατο μιας νεαρής ύπαρξης.

Πριν ανοίξει την πόρτα της παγερής αίθουσας του νεκροτομείου και απομακρυνθεί, σαν πνιγμένος που αναζητά οξυγόνο, έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε προς το τηλέφωνο. Η κατάσταση ήταν επείγουσα. Όφειλε να ενημερώσει την εισαγγελική αρχή, έστω σε ανεπίσημο, φιλικό κι ανθρωπινό επίπεδο.

Από τον δεύτερο χτύπο του τηλεφώνου, απάντησε η οικεία φωνή του φίλου του.

Μόλις άκουσε την προσφιλή φωνή του εισαγγελέα, ένωσε αμέσως ένα κύμα ζεστασιάς κι εσωτερικής δύναμης να τον παρηγορεί.

«Έλα, Σάββα! Ο Βλάσης είμαι. Δεν άντεχα να περιμένω μέχρι να ξημερώσει...»

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Αν όντως είναι η μουσική τροφή του έρωτα, παίξτε,
μη σταματάτε, μέχρι να μ' αρρωστήσει,
αβάσταχτη να γίνει πια κι ο πόθος μου να σβήσει.
Την ίδια μελωδία! Έσβηνε λίγο λίγο,
μα χάιδευε τ' αυτιά μου σαν αγέρι απαλό
που γλυκοπνέει σε λιβάδι με βιολέτες
κλέβοντας ευωδιές μονάχα για να τις χαρίσει.
Φτάνει, δε θέλω άλλο πια,
έχασε την αλλοτινή του γλύκα.
Ω πνεύμα της αγάπης γοργοπτέρουγο, τόση ζωντάνια έχεις,
που δίχως της δύναμής σου την επίγνωση
σαν τη θάλασσα δέχεσαι ό,τι μέσα σου πέφτει.
Μα όσο ακλόνητο, σφοδρό ή ευγενικό κι αν είναι,
ξεπέφτει, χάνει την αξία του,
ακόμα κι απ' τη μια στιγμή στην άλλη!
Τόσο γιομάτη είν' η αγάπη από μορφές και σχήματα,
που καταλήγει εξωπραγματική, πλάσμα της φαντασίας.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ, Δωδέκατη νύχτα

1

Είχε συμπληρωθεί ήδη μια γεμάτη ώρα πτήσης από τη στιγμή απογείωσης από το αεροδρόμιο του Χίθροου. Περιέργως, το αεροπλάνο δεν ήταν ασφυκτικά γεμάτο και ο καιρός, σύμμαχος, δεν τους επιφύλασσε αναταράξεις και κουνήματα.

Ένωθε ήρεμος και γαληνεμένος. Οι προσωπικές του υποθέσεις είχαν ολοκληρωθεί κι επιλυθεί επιτυχώς κι άφησε τον εαυτό του όσο πιο χαλαρά γινόταν ν' απολαύσει την οικεία εναέρια διαδρομή. Μόνο η κοκκινομάλλα δίπλα του τον ζάλιζε με τη νευρικότητά της καθώς ξεφύλλιζε αδιάλειπτα και μηχανικά τις σελίδες του φτηνού περιοδικού μόδας που κρατούσε.

Από στιγμή σε στιγμή περίμενε την καταδίκη του. Να του πιάσει την κουβέντα! Το ένωθε ότι τον ζύγιαζε αρκετή ώρα, σαν το αγρίμι το θήραμά του και περίμενε την κατάλληλη στιγμή να του επιτεθεί.

Συρρικνωνόταν όλο και περισσότερο στο κάθισμά του, σαν να ήθελε να στείλει σήμα στη συνταξιδιώτισσά του να τον αφήσει να ευχαριστηθεί την πτήση με την ησυχία του.

Εκείνη από την πλευρά της τον παρατηρούσε διακριτικά αρκετή ώρα. Ήταν εντυπωσιακός άντρας, αλλά όχι όμορφος. Φαινόταν ψηλός κι ευθυτενής, έτσι όπως τον έκοβε, καθιστό βέβαια. Μελανούρι θα τον χαρακτήριζε, με έντονα σκούρο βλέμμα και μαύρα πυκνά μαλλιά. Εκείνο όμως που την εντυπωσίασε εξ αρχής ήταν ο επιμελημένος τρόπος που είχε δέσει άψογα τη γραβάτα στο πουκάμισό του και τα δυο ακριβά μανικετόκουμπα που ξεχώριζαν στις μανσέτες του. Έμοιαζε άκαμπτos, σαν να φοβόταν να κουνηθεί μην τυχόν και χαλάσει η μόστρα του. Έλληνας ήταν, τον είχε ακούσει να μιλά πριν λίγο με την αεροσυνοδό.

Βαριόταν όμως αφόρητα και η ώρα έμοιαζε κολλημένη στο ρολόι. Είχε ήδη ξεφυλλίσει δυο περιοδικά κι είχαν περάσει μόλις λίγα λεπτά από τότε. Με την κουβεντούλα πάνω περνούσε η ώρα περισσότερο ευχάριστα.

«Πρώτη φορά επισκεφτήκατε το Λονδίνο;» έσπασε κάποια στιγμή τη σιωπή της και ακούστηκε στ' αυτιά του σαν κανονιά.

«Όχι», απάντησε εκείνος, κοφτά και μονολεκτικά, ελπίζοντας να της κόψει τη φόρα, αδιαφορώντας αν τον έκρινε αγενή και άξεστο.

«Για μένα ήταν η πρώτη φορά. Ξέρετε, έκανα αυτό το ταξίδι αναψυχής δώρο στον εαυτό μου!»

Του χαμογέλασε και ξαφνικά κάτι φώτισε τον χώρο γύρω του. Έστρεψε το κεφάλι του να την προσέξει για πρώτη φορά με κριτικό και διεισδυτικό μάτι.

Ήταν ωραία γυναίκα, λίγο πριν τα σαράντα της χρόνια, όπως την υπολόγισε, με κατακόκκινες μπούκλες να πλαισιώνουν ένα όμορφο πρόσωπο, και πάμπολλες διάσπαρτες χαριτωμένες φακίδες.

Τα νύχια της ήταν περιποιημένα και το ντύσιμό της προσεγμένο. Επίσης, μια διακριτική νότα ευωδιαστού αρώματος δρόσιζε ευχάριστα τα ρουθούνια του. Τα μάτια της, καστανά και λαμπερά, έμοιαζαν σαν της ελαφίνας. Γνήσια κοκκινομάλλα, σκέφτηκε αυτόματα και συνειδητοποίησε ότι δε θα ήταν τελικά και τόσο ψυχοφθόρο να έπιανε λίγο το κουβεντολόι μαζί της.

Εξάλλου, καθηλωμένος στην πολυθρόνα ενός αεροπλάνου, η επιλογή της διαφυγής ήταν αδύνατη.

«Εγώ δε θυμάμαι πλέον πόσες φορές έχω ταξιδέψει στο Λονδίνο», της απάντησε, αλλάζοντας άρδην την τραχύτητα στο ύφος του.

«Ταξιδεύετε για δουλειές... να υποθέσω;»

«Με στέλνει πολύ συχνά η υπηρεσία μου να διεκπεραιώσω διμερείς διακρατικές υποθέσεις και να κλείσω ορισμένες επαγγελματικές εκκρεμότητες».

Η γυναίκα εντυπωσιάστηκε με την απάντησή του, αν κι εκείνο το «διμερείς διακρατικές» παρέμεινε αδιευκρίνιστο στο μυαλό της ως προς τη σημασία του.

«Με τι ασχολείστε, αν επιτρέπετε;»

«Είμαι εισαγγελέας».

Τον κοίταξε έκπληκτη.

«Ω! Πρώτη φορά γνωρίζω κάποιον εισαγγελέα!»

Εκείνος γέλασε με το σχολίο της.

«Άνθρωποι με δυο πόδια και δυο χέρια είμαστε κι εμείς οι εισαγγελείς».

Γέλασε κι εκείνη και έτεινε το χέρι της για χειραψία.

Ήταν ομολογουμένως όμορφη και χαριτωμένη.

«Λούσι».

Της έσφιξε το χέρι. Ήταν κρύο και σταθερό.

«Σάββας Νίκας», απάντησε με επισημότητα, τονίζοντας το επίθετό του, σαν να ήθελε να τη διορθώσει και να υπογραμμίσει τον σωστό τρόπο συστάσεων, εφόσον δεν του ανέφερε το επίθετό της. Η γυναίκα δεν έδειξε να πιάνει το μήνυμα από τη στάση του.

«Χαίρομαι για τη γνωριμία, Σάββα. Καλύτερα να μιλάμε στον ενικό. Τι λες;»

«Δεν έχω αντίρρηση, Λούσι. Περίεργο όνομα! Είναι κάπως πρωτότυπα και τα χαρακτηριστικά σου χρώματα! Λούσι και κοκκινομάλλα! Τι συνδυασμός είναι αυτός; Υπάρχουν ξένες ρίζες στο οικογενειακό σου δέντρο;»

Κολακεύτηκε με την ερώτησή του. Πάντα κολακευόταν όταν τη ρωτούσαν την προέλευση του ονόματός της σε συνδυασμό με τα χρώματά της.

«Υπάρχει μια προ-προγιαγιά Ιρλανδέζα, αλλά χάνονται τα ίχνη της από γενιά σε γενιά. Κανείς στην οικογένεια δε θυμάται επακριβώς πότε υπήρξε και ποιον είχε παντρευτεί. Συγκεκριμένα, το όνομα Λούσι μου το έδωσε η δική μου γιαγιά, επειδή γεννήθηκα κοκκινομάλλα και της θύμιζα την αγαπημένη τηλεοπτική ηθοποιό των νιάτων της, τη Λούσι Μπολ», χαμογέλασε αυτάρεσκα.

Ο Σάββας είχε τα μαύρα μάτια του καρφωμένα πάνω της.

«Φυσικά, η καλή μου η γιαγιούλα αρνήθηκε σοφά να μου δώσουν το δικό της όνομα. Μάλλον βρήκε πρόσχημα το χρώμα των μαλλιών μου για να με σώσει από το βάρβαρο αυτό έθιμο».

«Δηλαδή, ποιο είναι το όνομα της γιαγιάς σου;»

«Μοσχούλα!»

Τα τρανταχτά του γέλια έκαναν ορισμένους συνεπιβάτες να στραφούν προς το μέρος τους.

Ξαφνικά της απήγγειλε έναν στίχο.

«Τι κρύβει άραγε ένα όνομα; Κι αυτό που λέμε ρόδο, όπως αλλιώς και να το λέγανε, θα είχε την ίδια τελειότητα που μ' έκανε να το αγαπώ».

Η Λούσι γούρλωσε τα μάτια της με απορία κι εκείνος της αποκρίθηκε εύθυμα.

«Χμ... μάλλον δεν αντιλήφθηκες τον συνειρμό μου! Είναι ένα απόσπασμα από τα λόγια της Ιουλιέτας προς τον Ρωμαίο της!»

Η γυναίκα δε σχολίασε, έκπληκτη με την περίεργη αντίδραση του εισαγγελέα, και συνέχισε από το σημείο που είχε σταματήσει, σαν να μη μεσολάβησε η δική του ιδιόρρυθμη διακοπή.

«Υπάρχει και συνέχεια από τον πατέρα μου», πήρε πάλι φόρα.

Ο Σάββας την κοίταξε ερωτηματικά.

«Το τραγούδι των Beatles, “Lucy in the sky with diamonds”. Το λάτρευε ο συγχωρεμένος πατερούλης μου και φυσικά συμφώνησε αμέσως με την πεθερά του να μου δώσουν αυτό το όνομα. Τίποτα δεν είναι τυχαίο τελικά!»

«Ολόκληρη συνωμοσία στήθηκε για την ονοματοδοσία σου!»

«Μόνο ένας εισαγγελέας μάλλον το αντιλαμβάνεται σαν συνωμοσία», του απάντησε ναζιάρικα και ο Σάββας έπιασε τον εαυτό του να έλκεται με τρόπο πρωτόγνωρο από αυτή την όμορφη και αυθόρμητη γυναίκα που εξέπεμπε τόσο έντονη θηλυκότητα!

Πριν προλάβει να βρει το επόμενο θέμα συζήτησης, το

αεροπλάνο άρχισε να κλυδωνίζεται από αναταράξεις και η φωνή του πιλότου συνέστησε στους επιβάτες να δέσουν τις ζώνες ασφαλείας.

Ο Σάββας προτίμησε να παραμείνει σιωπηλός.

«Σε τρομάζουν οι αναταράξεις;» συνέχισε την κουβέντα η Λούσι.

«Ε όχι δα! Τόσες φορές που έχω ταξιδέψει... Εσένα;»

«Προς το παρόν, καθόλου. Φυσικά, εύχομαι να μη χειροτερέψουν».

Ο Σάββας δε βρήκε κάτι ν' απαντήσει και βάλθηκε να συμμαζεύει επιμελώς το σερβίτσιο που βρισκόταν μπροστά του. Άδειασε μερικά σχεδόν αόρατα υπολείμματα φαγητού στη χαρτοπετσέτα, τη δίπλωσε προσεκτικά και την τοποθέτησε κάτω από το πιάτο, φροντίζοντας σχολαστικά να μην ακουμπήσει τίποτα χρησιμοποιημένο στον δίσκο του. Ύστερα, πήρε ένα αρωματικό χαρτομάντιλο, το άνοιξε κι άρχισε να τρίβει το εσωτερικό των χεριών του, σαν να είχε υποβληθεί σε χειρωνακτική και βρόμικη εργασία.

Η Λούσι τον παρατηρούσε προσεκτικά και χαμογελούσε με την ακρίβεια των κινήσεών του, σαν να ακολουθούσε ένα συγκεκριμένο τελετουργικό.

«Τι ζώδιο είσαι;» τον εξέπληξε με την ερώτησή της.

«Παρακαλώ;»

«Ξέρεις τι ζώδιο είσαι;» επέμεινε εκείνη.

Ο Σάββας χαμογέλασε συγκαταβατικά.

«Δεν ξέρω. Δεν ασχολούμαι με τέτοια θέματα».

«Ωραία τότε, πότε έχεις γενέθλια;»

«Αρχές Σεπτέμβρη», αποκρίθηκε εκείνος κοφτά, μη θέλοντας να επεκταθεί περισσότερο σ' ένα τόσο γελοίο για την αισθητική του θέμα.

Η Λούσι γέλασε.

«Καλά το υποψιάστηκα. Μίζερος Παρθένος είσαι, αν μου επιτρέψεις την άνεση να εκφραστώ με ειλικρίνεια», απεφάνθη εύθυμα. «Έτσι εξηγείται η τάση σου για συμμαζέμα και τάξη. Είσαι και μικροβιοφοβικός;»

Την κοίταξε σαν να ήταν ουρανοκατέβατη. Η συνεπιβάτισσά του έπαιρνε γρήγορα θάρρος. Άκου εκεί, ακόμα δεν τον γνώριζε να τον αποκαλέσει, εισαγγελέα άνθρωπο, μίζερο Παρθένο! Δεν μπορούσε όμως να της θυμώσει. Κάτι στη συμπεριφορά της τον ξεκλειδωνε από τα σκουριασμένα του στερεότυπα και του πρόσφερε έναν ανάλαφρο αέρα ανανέωσης.

«Όλα αυτά τα κατάλαβες επειδή τακτοποίησα το τραπέζακι μπροστά μου;»

«Οι αυθόρμητες κινήσεις των ανθρώπων μαρτυρούν πολλά στοιχεία του χαρακτήρα τους».

Σιωπή.

«Εσύ δε θα με ρωτήσεις τι ζώδιο είμαι;»

«Μα δε με ενδιαφέρει, εφόσον δεν ασχολούμαι», διαμαρτυρήθηκε ο Σάββας.

«Είμαι ένας δημιουργικός, ονειροπόλος και αισθαντικός Υδροχόος!» δήλωσε με περηφάνια η Λούσι και προκάλεσε το αυθόρμητο γέλιο του. «Όσοι δεν πιστεύουν στα ζώδια και τα κοροϊδεύουν δείχνουν ασέβεια στους διάφορους πολιτισμούς», αποκρίθηκε θιγμένη.

«Πώς προκύπτει αυτό τώρα;»

«Δεν υπάρχει σε όλη την ιστορία της ανθρωπότητας κοινωνία ανθρώπων και πολιτισμός που να μην έχει ασχοληθεί με την επίδραση των πλανητών στη ζωή τους. Τα ζώδια είναι τόσο παλιά όσο και η ιστορία του κόσμου».

Πόσο τον διασκέδαζε αυτό το αυθόρμητο κορίτσι! Ήθελε σίγουρα να τη συναντήσει ξανά.

Σε όλη τη διαδικασία της προσγειώσης και της παραλαβής των αποσκευών τους δε σταμάτησαν να μιλάνε και ν' ανταλλάσσουν απόψεις, κυρίως για τον ταχύ ρυθμό της ζωής στην Αθήνα.

Λίγο πριν χωρίσουν οι δρόμοι τους, ο Σάββας της ζήτησε ευθέως να συναντηθούν ξανά, να πιουν έναν καφέ και να γνωριστούν καλύτερα.

Παρέμενε όμως άκαμπτος στις κινήσεις του, επιφυλακτικός απέναντί της και φειδωλός στις εξομολογήσεις του.

Άρα δεν ένιωθε πραγματική άνεση μαζί της, σκέφτηκε εκείνη.

Η Λούσι ένιωθε μέσα της ανάμεικτα συναισθήματα. Από τη μια, τη γοήτευε σφόδρα αυτός ο άντρας και το μυστήριο που εξέπεμπε η παρουσία του, από την άλλη, την εκνεύριζε η αδιαφορία του και η αίσθηση σιγουριάς που σχεδόν διατυμπάνιζε σε ακτίνα χιλιομέτρων: «είμαι κάποιος σπουδαίος!». Δεν είχε μπει στον κόπο να ρωτήσει, έστω τυπικά, για τα δικά της ενδιαφέροντα, αν εργαζόταν και σε ποιον τομέα.

Έμοιαζε να μονοπωλεί από θέση ισχύος κάθε συζήτηση που ξεκινούσαν.

«Μην κόψεις ποτέ τις υπέροχες μπούκλες σου!» την αιφνidiάσε και την έβγαλε από τις σκέψεις της.

«Πώς σου ήρθε να μου το πεις αυτό;» Φυσικά κολακεύτηκε, εφόσον μέσα στην ακατάσχετη φλυαρία της κατά τη διάρκεια της πτήσης είχε αναφέρει ότι σκόπευε να κουρέψει τελείως τα μαλλιά της.

«Έχεις υπέροχα μαλλιά, κρίμα να τα χαντακώσεις μ' ένα άγαρμπο αγορίστικο κούρεμα».

«Σε ορισμένους άντρες αρέσουν», αποκρίθηκε πειστωμένη.

«Εμένα καθόλου!» της χαμογέλασε με αφοπλιστική ειλικρίνεια και συμπλήρωσε: «Όσες φορές εστίασες το βλέμμα σου στο περιοδικό μόδας σε κουρέματα, κατ' ευφημισμόν γυναικεία, όλα έμοιαζαν σαν να είχαν περαστεί με μηχανή του γκαζόν».

Να το! Παρατηρητικός, λεπτολόγος, εκνευριστικός κι επικριτικός Παρθένος! Ήμαρτον, σκέφτηκε, στην ουσία όμως κολακευμένη από το ενδιαφέρον του, και κατέγραψε στο κινητό της το τηλέφωνό του, να του κάνει αναπάντητη κλήση, ώστε ν' αποθηκεύσει και το δικό της.

«Ζαλίζομαι, η προσδοκία στροβιλίζει την καρδιά μου./Της ηδονής η σκέψη είν' τόσο γλυκιά,/που σαν σειρήνα μάγεψε τα λογικά μου, όπως θα 'λεγε ο αγαπημένος μου Τρωίλος...»

Της πέταξε αιφνιδίως αυτή την περίεργη, ακαταλαβίστικη ατάκα και την άφησε σύξυλη να τον παρακολουθεί ν' απομακρύνεται...

Ήταν αλλόκοτος! Την εκνεύριζε, τη γοήτευε, της κέντριζε το ενδιαφέρον και τη σαγήνευε σαν πλανεύτρα σειρήνα.

Οι γνώσεις της στην αστρολογία τής υπαγόρευαν ότι δεν ταιριάζουν εύκολα ερωτικά οι Παρθένοι με τους Υδροχόους, αλλά το ρίσκο και το ριψοκίνδυνο άλμα στο κενό ήταν χαρακτηριστικά της ξεροκεφαλιάς του ζωδίου της.

Ο Σάββας Νίκας εισέβαλε από τότε σαν ανεμοστρόβιλος στη ζωή της!

2

Το ξυπνητήρι άρχισε να κουδουνίζει σαν δαιμονισμένο και να τραντάζει σχεδόν το μικρό κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι τους. Μέσα στη σύγχυση του ύπνου του, νόμιζε ο Σάββας ότι δεχόταν επιδρομή από μέλισσες, τόσο έντονα ηχούσε το βουητό στ' αυτιά του.

Έδιωξε τα ενοχλητικά ζουζούνια από το κεφάλι του και ξαφνικά δέχτηκε τη σωστή εντολή στο μυαλό του και πετάχτηκε μεμιάς όρθιος.

Η συγκεκριμένη μέρα προμηνυόταν δύσκολη και κουραστική. Δίπλα του απλωνόταν νωχελικά το υπέροχο κορμί της Λούσι. Δε χόρταινε να το καμαρώνει, ειδικά τις κλεφτές στιγμές, όταν εκείνη χαλάρωνε, κοιμόταν ή δεν αντιλαμβανόταν το βλέμμα του πάνω της.

Δεν ήταν η τυπική ομορφιά της που τον τράβηξε από την πρώτη στιγμή που αντίκρισε το πικάντικο πρόσωπό της. Ούτε οι συμμετρικές αναλογίες του σώματός της. Τον υπνώτισε από την αρχή η πληθωρική θηλυκότητα και η γλύκα που εξέπεμπαν οι κινήσεις της. Τα αυθόρμητα γυμναστικά νάζια της, ο τρόπος που μαγνήτιζε, άθελά της, όλα

τα αντρικά βλέμματα πάνω της, γεμάτα περισσή λαιμαργία και θαυμασμό.

Και αυτό το θηλυκό άξιζε να το κατακτήσει! Όσο περριέργο κι αν φαινόταν το ιδιόμορφο κι αλλόκοτο συναίσθημα που του προκαλούσε, δεν μπορούσε ν' αποκρύψει από τον εαυτό του την απόλυτη αλήθεια.

Η παρουσία της Λούσι τον ανακούφιζε και τον βοηθούσε περιέργως να νιώθει μέσα του ισορροπημένος!

Χάιδεψε τρυφερά τις κατακόκκινες μπούκλες της και της έσκασε ένα πεταχτό φιλί στο μέτωπο.

Ούτε καν υποψιαζόταν αυτή η υπέροχη γυναίκα, ξαπλωμένη δίπλα του, πόσο μεγάλη υπέρβαση έκανε, για τον χαρακτήρα του, επιτρέποντάς της να εισβάλλει στη ζωή του και ειδικά στο προσωπικό του φρούριο και καταφύγιο. Το σπίτι του!

Μεταμορφωνόταν στα μάτια του στη Βεατρίκη του! Χαμογέλασε με τρυφεράδα καθώς πέρασε αστραπιαία από το μυαλό του ο εύστοχος διάλογος από τη ρομαντική κωμωδία *Πολύ κακό για το τίποτα!* Πόσο μεγάλη είναι η διαδρομή μέχρι να ομολογήσουν δυο εραστές τα πραγματικά τους συναισθήματα!

Εσύ, όμως, για ποιο απ' όλα τα καλά μου ερωτοχτυπηθήκες; έμοιαζε να τον ερωτά η δική του Βεατρίκη!

Ερωτοχτυπήθηκα! Εύστοχη κουβέντα.

Πράγματι, έχω χτυπηθεί απ' τον έρωτα, διότι σ' αγαπώ ενάντια στη θέλησή μου, αποκρίθηκε ο αόρατος Βενέδικτος στη σκέψη του!

Σε πείσμα της καρδιάς σου, θες να πεις. Αλίμονο, φτωχή καρδιά! τον πιλάτευσε με τη σειρά της το πειραχτήρι η Βεατρίκη!

Εμείς οι δυο παραείμαστε έξυπνοι για να ζήσουμε έρωτα ειρηνικό.

Σίγουρα τα λόγια του Βενέδικτου αντιπροσώπευαν στο έπακρο και τη δική του ψυχική κατάσταση για τη σχέση του με την υπέροχη Λούσι!

Οι κινήσεις του ήταν μαλακές, σχεδόν ανεπαίσθητες, μην τυχόν την ξυπνήσει, παρόλο που κοιμόταν τόσο βαριά, ώστε δεν αντιλαμβανόταν ποτέ τον εκκωφαντικό κι εκνευριστικό ήχο από το ξυπνητήρι του.

Ακόμα κι αυτή η ιδιαιτερότητά της να βυθίζεται μακαρίως στην αγκαλιά του Μορφέα, σαν να ήταν βρέφος, τον ανακούφιζε.

Όσο κι αν τον σαγήνευε και την αποζητούσε όλο και πιο συχνά στην καθημερινότητά του, τόσο δεν μπορούσε ν' αποβάλει τις τελετουργικές του συνήθειες, ειδικά σε ό,τι αφορούσε την ιεροτελεστία της προετοιμασίας του.

Δεν άντεχε άνθρωπο πρωινιάτικο να μπλέκεται στα πόδια του, δεν ήθελε ν' ανταλλάσσει κουβέντα με κανέναν και βραχυκύκλωνε το μυαλό του αν ασχολιόταν με οτιδήποτε άλλο εκτός των προσωπικών του δραστηριοτήτων.

Κατέβασε τα πόδια του από το κρεβάτι και συνάντησε με ακρίβεια εκατοστού τις παντόφλες του, τοποθετημένες αποβραδής συμμετρικά στο κατάλληλο σημείο, ώστε να ξέρει μηχανικά πού ακριβώς να τοποθετήσει τις πατούσες του μόλις ξυπνήσει.

Ύστερα σύρθηκε μέχρι την πόρτα του λουτρού κι εκεί άλλαξε τις δερμάτινες ακριβές παντόφλες του με τις πλαστικές που χρησιμοποιούσε μόνο μέσα στο μπάνιο.

Αν κάτι δεν άντεχε η ιδιόρρυθμη ιδιοσυγκρασία του ήταν η αίσθηση του γυμνού του ποδιού πάνω στο πάτωμα, στα

πλακάκια, στην άμμο, στη φύση κι οπουδήποτε καταγής. Τον ανατρίχιαζε σύγκορμο και μόνο η σκέψη μιας τέτοιας δερματικής επαφής.

Χιλιάδες αόρατα μικρόβια και αραχνοειδή αρθρόποδα έστηναν χορό πολύ περισσότερο στις ακάλυπτες επιφάνειες από ό,τι στις παντόφλες του, τις οποίες απολύμαινε όσο πιο συχνά και τακτικά μπορούσε.

Η οποιαδήποτε επαφή με πηγές μικροβίων τον αρρώσταινε και βραχυκύκλωνε τις κινήσεις του.

Αν ήταν εφικτό, θα κυκλοφορούσε όλη μέρα στην πόλη με αυτή την εξαιρετική στολή απομόνωσης των αστροναυτών, ώστε ν' αποφεύγει κάθε πηγή ακαθαρσίας και μόλυνσης από το εξωτερικό περιβάλλον.

Στο μπάνιο είχαν ξεχωρίσει τις πλευρές τους με τη Λούσι, έστω κι αν διανυκτέρευε ελάχιστες φορές στο διαμέρισμά του. Η δική του ξεχώριζε από την άψογη τοποθέτηση των προσωπικών του προϊόντων, κατά μέγεθος και απόχρωση, όλες οι ετικέτες ζυγιασμένες σαν στρατιωτάκια να φαίνονται στην μπροστινή πλευρά του μπουκαλιού.

Το δικό του ντουλαπάκι, δίπλα στον καθρέφτη του μπάνιου, παρέμενε κλειδωμένο και προστατευμένο από την αδιακρισία οποιουδήποτε και ειδικά από την ακαταστασία της Λούσι, σύμφωνα με τα δικά του αυστηρά κριτήρια!

Κάθε φορά που χρησιμοποιούσε ένα καλλυντικό ή ένα οποιοδήποτε φιαλίδιο, το σκούπιζε σχολαστικά με ειδικό απορροφητικό πανάκι, ύστερα μ' ένα άλλο κατάλληλο, και απολύμαινε το ράφι, όπου τα είχε τοποθετήσει στη σειρά.

Μόνο με αυτό τον τρόπο ένιωθε ότι απομάκρυνε τη μούχλα από τα προϊόντα που χρησιμοποιούσε για την περιποίηση και την υγιεινή του εαυτού του.

Άνοιξε την ντουςιέρα να τρέχει το νερό καυτό και με ορμή, έτριψε με τη λίφα το σώμα του για να απομακρύνει τα νεκρά κύτταρα που είχαν συσσωρευτεί πάνω του κατά τη διάρκεια της νύχτας, λούστηκε επιμελώς κι ύστερα φόρεσε το πεντακάθαρο μπουρνούζι του να στεγνώσει τα νερά από το σώμα του.

Η αίσθηση της καθαριότητας τον συνεπήρε και του έφτιαξε τη διάθεση.

Με απαλές κι ανάλαφρες κινήσεις κατευθύνθηκε στην κουζίνα να ετοιμάσει το καθιερωμένο του πρωινό.

Άνοιξε την καφετιέρα να ζεσταθεί και ύστερα άλειψε μια φρυγανιά σικάλεως με μικρή ποσότητα από μέλι. Ένας σκέτος καφές και μια φρυγανιά αρκούσαν, γι' αυτό δεν καταλάβαινε για ποιον λόγο οι περισσότεροι άνθρωποι καταβρόχθιζαν αγουροξυπνημένοι τόσο μεγάλες ποσότητες θερμίδων και τις συσώρευαν μέσα τους.

Ποτέ δεν ξέφευγε ούτε στο ελάχιστο από την καθημερινή του ρουτίνα, ακόμα και την περίοδο των διακοπών του.

Ο οργανισμός του δεν αποζητούσε κάτι περισσότερο από το ημερήσιο πρόγραμμα που του έδινε μια αίσθηση ισορροπίας και ασφάλειας κι εκείνος είχε μάθει ν' αφουγκράζεται τις ανάγκες του.

Η ημερήσια καθιερωμένη επανάληψη των κινήσεών του έμοιαζε να ρυθμίζει την εσωτερική του γαλήνη και ηρεμία.

Ύστερα πέρασε στο μικρό σαλόνι του διαμερίσματός του, όπου είχε τοποθετήσει με τη σειρά, σαν να ήταν βεστιάριο, τα ρούχα που θα φορούσε τη συγκεκριμένη μέρα στο δικαστήριο.

Αυτή ήταν η μεγάλη παραχώρηση που έκανε στη σχέση του με τη Λούσι, όταν εκείνη διανυκτέρευε εκτάκτως, συ-

νήθως τα Σαββατοκύριακα, στον χώρο του. Ο έμπρακτος τρόπος να της αποδείξει την αγάπη του. Άλλαζε το πρόγραμμα του κι έβγαζε τα ρούχα του από το προηγούμενο βράδυ στο σαλόνι, ώστε να μην παρενοχλεί τον πρωινό της ύπνο με τα μπες βγες στο υπνοδωμάτιό του.

Εξάλλου, ήταν μια συνήθεια που υπηρετούσε από μικρό αγόρι. Κάθε νύχτα ετοιμάζε τη στολή του σχολείου του, την τίναζε σχολαστικά από τις σκόνες, βούρτσιζε τις τρίχες και τα υπολείμματα από κάθε μορφής αδιάκριτη παρουσία και ύστερα ένιωθε ελεύθερος από το τελευταίο καθήκον της ημέρας, ώστε να πάει να κοιμηθεί γαληνεμένος. Διαφορετικά τον έζωναν οι ανησυχίες ότι δεν είχε σταθεί αντάξιος των ιδίων του των προσδοκιών στον ρόλο του γιου και του μαθητή.

Το σακάκι του κρεμόταν άψογο στην πλάτη μιας μεγάλης πολυθρόνας, το παντελόνι του διπλωμένο προσεκτικά στην τσάκιση, στο μπράτσο μιας άλλης πολυθρόνας, το αγαπημένο γαλάζιο του πουκάμισο περασμένο στην ξύλινη κρεμάστρα και η μεταξωτή γραβάτα του περίμενε, σαν να έπαιρνε πνοή, να ισοροπήσει την εμφάνισή του με τον κατάλληλο συνδυασμό χρωμάτων και υφής των υφασμάτων που αγκάλιαζαν το σώμα του.

Χτένισε τα μαλλιά του, τσέκαρε την επαγγελματική του τσάντα, για πολλοστή φορά από την προηγούμενη νύχτα, φόρεσε τις κάλτσες του, έβαλε πάλι τις παντόφλες του και πήγε να ρίξει μια φευγαλέα ματιά στη γυναίκα που είχε συνεπάρει το τελευταίο χρονικό διάστημα όλη του την ύπαρξη.

Πόσο την ευγνωμονούσε που σεβόταν τα χούγια του και δεν παρενοχλούσε με παράπονα και νάζια τον προσωπικό

χώρο που είχε ανάγκη, ειδικά ορισμένες στιγμές μέσα στη μέρα του. Και ας επρόκειτο μόνο για μια σύντομη συμβίωση, συνήθως προς το τέλος κάθε εβδομάδας.

Της το είχε ξεκόψει από την αρχή. Δε θα άντεχε να υποστεί την παρουσία οποιουδήποτε, ακόμα και του Θεού του ίδιου, όπως αστειευόταν, περισσότερο από δυο μέρες σπίτι του! Την ευγνωμονούσε επιπλέον, επειδή δεν του στερούσε το οξυγόνο του, ούτε σχολίαζε με οποιονδήποτε τρόπο τις ιδιορρυθμίες του.

Μόνο για το ζώδιό του παραπονιόταν κάθε τόσο και τον αγώνα που έκανε εκείνη καθημερινά να συνταιριάξει το στοιχείο της Γης με το στοιχείο του Αέρα.

«Το ζώδιο του Αέρα, όπου ανήκω, έχει σαν βασικό χαρακτηριστικό την επικοινωνία με τους άλλους, γι' αυτό και οι σχέσεις αποτελούν βασική προϋπόθεση της ζωής μου. Το στοιχείο του Αέρα συνδέεται επιπλέον και με τις λειτουργίες της σκέψης και της εκλογίκευσης... Ενώ εσύ...»

Πόσο τον διασκέδαζε!

«Ενώ εγώ...»

«Ενώ εσύ, σαν στοιχείο της Γης, συνδέεσαι με ιδιότητες όπως ο ρεαλισμός, η ασφάλεια και η πρακτικότητα φυσικά, και σου αρέσει να υποστηρίζεις τη μοναχικότητά σου...»

Δεν της έδινε σημασία και γελούσε με τα λεγόμενά της. Εκείνη όμως μετέφραζε συχνά τα καμώματά του σύμφωνα με τα πλανητικά τους χαρακτηριστικά και δικαιολογούσε την ιδιόρρυθμη συμπεριφορά του.

Η Λούσι δεν είχε κουνήσει χιλιοστό από τη θέση της. Μακάρισε τον ανενόχλητο ύπνο της, της έστειλε ένα νοητό φιλί και κατευθύνθηκε προς την εξώπορτα του διαμερίσματος.

Τα παπούτσια του γυάλιζαν σαν καθρέφτες, περασμένα

σε ξύλινο καλαπόδι, ώστε να μην καταστρέφεται το σχήμα τους από την καθημερινή φθορά. Τα φόρεσε και τοποθέτησε συμμετρικά τις δερμάτινες παντόφλες του ώστε να τις βρει ακριβώς στο ίδιο σημείο όταν θα επέστρεφε κατάκοπος το απόγευμα από την εργασία του.

Ήταν Δευτέρα! Όταν επέστρεφε στο σπίτι, η Λούσι θα είχε πλέον επιστρέψει στο δικό της διαμέρισμα και η επικοινωνία τους θ' αρκούνταν σ' ένα σύντομο τηλεφώνημα!

Κάθε μικρή ιεροτελεστία ανήκε στις ποιοτικές στιγμές που έπρεπε να βιώνει ο κάθε άνθρωπος προσωπικά, προκειμένου να νιώθει εσωτερική ηρεμία, ώστε ν' αντιμετωπίζει τις αντιξοότητες της ζωής του.

Ο εισαγγελέας Σάββας Νίκας ήταν έτοιμος να ξεκινήσει τη ρουτίνα μιας επαναλαμβανόμενης καθημερινότητας, η οποία όμως τον βοηθούσε να νιώθει πλήρης και ολοκληρωμένη προσωπικότητα.

Ο αιφνίδιος και ύποπτος θάνατος ενός μικρού αγοριού έρχεται να ταράξει την καθημερινότητα του εισαγγελέα Σάββα Νίκα, ο οποίος βιώνει για πρώτη φορά στη ζωή του τον έρωτα με τη φλογερή κοκκινομάλλα Λούσι.

Την ίδια ταραχή νιώθει κι ο έμπειρος ιατροδικαστής Βλάσης Φωτίου, κοντά στη δύση της καριέρας του, γεγονός που εγείρει μέσα του πολλά αναπάντητα ερωτήματα. Το τραγικό συμβάν αναστατώνει και τον αστυνόμο Ανέστη Βαγενά, φέρνοντάς τον αντιμέτωπο με την αληθινή αγάπη.

Όταν ακόμα ένα παιδί χάνει με τον ίδιο παράξενο τρόπο τη ζωή του, οι τρεις άντρες συνεργάζονται για να εξιχνιάσουν αυτούς τους αποτρόπαιους θανάτους.

*Ποιο άρρωστο μυαλό οργανώνει
την εξόντωση μικρών παιδιών;
Ποιες είναι οι αιτίες μιας τόσο
αποκρουστικής πράξης; Πόσο εύκολη
είναι σύμφωνα με τις επιταγές του
Νόμου η ανακάλυψη της αλήθειας
και η σύλληψη του δολοφόνου;*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2186-5

9 786180 121865

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19972

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η